

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5052/08
13.02.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца АА и ББ, изјављеној против закључка Републичког геодетског завода Републике Србије 07 бр. 952-01-396/07 од 22.05.2008. године, у предмету провођења промене у катастарском оперативу, у нејавној седници већа одржаној дана 13.02.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** закључак Републичког геодетског завода Републике Србије 07 бр. 952-01-396/07 од 22.05.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком обустављен је поступак по жалби ВВ, као правног претходника АА, овде тужиоца и ББ, изјављене против решења Службе за катастар непокретности Ниш бр. 952-01/7922-2003 од 24.12.2003. године, којим решењем се у ставу 1. диспозитива тог решења дозвољава промена у катастарском оперативу за КО ГГ, те се поништава ожалбено решење и уписују као корисници на к.п. бр. аа улица __ пов. 14,88 ари уписана у п.л. бр. бб КО ГГ, право коришћења следећих лица: ББ са уделом вв, ВВ са уделом вв, ДД са уделом гг, ЂЂ са уделом гг, ЕЕ са уделом гг, ЖЖ са уделом вв и Града Ниша са уделом дд.

Тужбом којом су покренули овај управни спор тужиоци оспоравају законитост закључка туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указују да је решење првостепеног органа бр. 952-01/7922-2003 од 24.12.2003. године, а којим је извршен упис промене у катастарском оперативу донето супротно одредби члана 65. став 2. Закона о премери и катастру земљишта и противно одредби члана 255. Закона о општем управном поступку, без пристанка странака које су већ биле уписане као корисници и противно њиховом интересу. Наводе да су против тог решења тужиоци благовремено изјавили жалбу поводом које је тужени орган донео решење од 25.01.2005. године и тим решењем поништио напред наведено решење првостепеног органа. Истичу на даље да је у поновном поступку првостепени орган донео ново решење 21.05.2005. године не придржавају се притом налога другостепеног органа, због чега су тужиоци и против тог решења изјавили жалбу поводом које је од стране туженог донето ново решење 07 бр. 952-01-542/05 од 09.12.2005. године. Наводе такође да је, по тужби тужилаца, пресудом Врховног суда Србије У. 490/06 од 25.10.2006. године поништено напред наведено решење туженог органа од 25.01.2005. године којим је првобитно било решено о жалби тужилаца изјављеној против првостепеног решења од 24.12.2003. године. Даљим наводима тужиоци указују да је након свега тужени орган, не узимајући у обзир постојање њихове жалбе изјављене против решења првостепеног органа од 24.12.2003. године донео оспорени закључак којим је покренути поступак обуставио, те на тај начин повредио закон на штету тужилаца и оставио нерешено питање у вези са незаконитим умањењем удела тужилаца на катастарској парцели бр. аа у КО ГГ.

Тужени орган је у свом одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да Суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка произлази да је тим закључком обустављен поступак покренут по жалби тужиље ББ и ВВ, правног претходника АА овде тужиоца, изјављена против решења првостепеног органа - Службе за катастар непокретности Ниш бр. 952-01/7922-2003 од 24.12.2003. године (којим решењем је дозвољен упис промена корисника у катастарском оперативу за КО ГГ, на начин ближе одређен у ставу 2. диспозитива тог решења), а са разлога што је, по оцени туженог, доношењем решења туженог органа од 09.12.2005. године у поновном поступку - правна ствар правноснажно окончана јер је тим правноснажним решењем оцењена правилност и законитост ожалбеног решења од 24.12.2003. године, чиме су се стекли услови за доношење одлуке као у диспозитиву оспореног закључка.

Одлучујући по поднетој тужби Врховни суд Србије налази да основано тужиоци оспоравају законитост закључка туженог органа и правилност поступка у којем је исти донет. Ово са разлога што је увидом у списе предмета као и у образложење оспореног закључка, несумњиво утврђено да је првостепени орган – катастар за непокретности у Нишу, донео решење бр. 952-01/7922-2003 од 24.12.2003. године; да су против тог решења тужиоци изјавили жалбу која је код првостепеног органа заведена дана 19.01.2004. године; да је поступајући по поднетој жалби тужени орган донео решење 07 бр. 952-01-105/04 од 25.01.2005. године којим је између осталог поништено и ожалбено решење од 24.12.2003. године; као и то да је у управном спору пред овим судом а по тужби тужилаца поништено решење туженог органа од 25.01.2005. године, чиме је сагласно одредби члана 61. Закона о управним споровима предмет враћен у стање у коме се налазио пре него што је поништени акт донесен. Сагласно наведеном остала је обавеза туженог органа да у конкретном случају донесе одговарајућу одлуку по жалби тужиоца од 19.01.2004. године изјављеној против решења првостепеног органа од 24.12.2003. године.

Одредбом члана 237. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), прописано је да се решење по жалби мора донети и доставити странци што пре, а најкасније у року од два месеца од дана предаје жалбе, ако посебним законом није одређен краћи рок док је ставом 2. истог члана, између осталог, прописано да се поступак по жалби обуставља закључком, ако странка одустане од жалбе.

Код оваквог чињеничног и правног стања Врховни суд Србије налази да тужени орган у проведеном поступку није поступио у складу са напред наведеном одредбом Закона о општем управном поступку, с обзиром на то да је оспореним закључком обуставио поступак по жалби тужилаца иако у конкретном случају тужиоци нису одустали од жалбе, повредивши на тај начин закон на штету тужилаца.

У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони повреду правила поступка на које је указано овом пресудом имајући при томе у виду да су примедбе суда у погледу поступка обавезне за тужени орган на основу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

Са напред наведених разлога, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 13.02.2009. године, У. 5052/08

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК